

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egy évre 4 frt = 8 korona, fél évre 2 frt = 4 korona,
negyed évre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 filler.

Felolvas szerkesztő:

WITTINGER ANYAL.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonoshoz. Feigl Gyula nyomdáshoz (városkör 81) intézendők. Nyilttér sora 40 fr. — Hirdetések nagyság szerint.

Ki legyen a rendőrkapitány?

A városnál megüresedett rendőrkapitányi állásra a vármegye alispánja folyó évi október hó 27-iki kelettel a hó 30-ig terjedő határidőre pályázatot hirdetett.

Ez a dolog, vagyis az állásnak közelebbi, talán már december első napjain főispáni kinevezés útján történendő betöltése reudkivüli módon érdeklő közönségünket, mely már hetek óta egyébbel sem foglalkozik, mint a kinevezendő új rendőrfő személyével és kvalifikációjával. És ezt igen természetesen tartjuk. Oly köztisztviselőről van itt szó, ki élén áll a városi rendőrségnek s kinek, mint ilyennek hívatása a törvény- és szabályrendeletekben stipulált és ezeken kívül a polgármester, tanács és közgyűlés által hozzá utalt szakbeli teendők végzése; oly ügyek tehát, melyek a város közbiztonsági, köztisztasági és egyéb állapotaira nagy befolyással vannak. Hogy mindezeknél fogva a közönség az új rendőrkapitány kinevezését élénk érdeklődéssel várja, azon cseppet se csodálkozzék a távolabb álló, hisz javulását óhajtja ez a város a különböző állapotoknak és ebbeli reményét az új rendőrkapitány személyébe és kvalifikációjába helyezi.

— Ki lesz a város új rendőrkapitánya; — kérdezi egyik ember a másiktól — akit a főispán arra érdemesnek és alkalmasnak talál, vagy akit — amint emlegették — Köszeg részéről kinevezés végett ajánlatba hoznak?

Az egybe foglalt két utóbbi kérdést fontolóra véve, nekünk úgy tetszik, hogy az utolsónak

említett eset, a rendőrkapitány helybeli faktorok ajánlata folytán történendő kinevezése igazi érdekeink ellen ütköznék s azért nem lesz szerencsés. Megmondjuk, hogy miért.

Az ajánlás e neme első sorban szokatlan s bár feltehetjük, amint azt már egy ízben említettük is, hogy a kinevezést teljesítő főispán tekintettel lehet és lesz a város részéről kifejezett óhajra, — ennek tekintetbe vételével mégis csak egyoldalú információ alapján eshetné meg a kinevezés. E most kifejezett véleményünkkel bizonyos tekintetben ellenmondásba látszunk keveredni, amennyiben egy korábbi alkalommal ez ügyben kifejtett nézetünk az volt, hogy a főispán esetleg tekintettel lehetne a város képviselő-testületének kifejezendő óhajára. Csakhogy időközben az történt, ami az életben nem egyszer esik meg, hogy a viszonyok szembetűnően másként alakultak, akként, hogy fölmentve érezhetjük magunkat a korábban, a más viszonyok között kifejtett nézetünkhöz való ragaszkodás alól. Köszeg városának ugyanis személyben és szakértelmében imponálni tudó rendőrkapitányra van szüksége, nem pedig laikusra, hivatalt eddig nem viselt egyénre, a milyenre a viszonyok változtatásával kilátásunk lehetne. Ez kimondhatatlan kárára válnék a közügynek abban a városban, a hol tudvalevőleg több a hátramaradtó, mint az előmozdító s ahol ennél fogva nem fékezőre, hanem tologatóra van szükség.

Köszeg város jól felfogott érdekében azért elejtendőnek tartjuk ama bizonyos óhaj alkalmazását s tisztán főispán úr ő méltóságára bízandó

a rendőrkapitány kinevezése. Meg vagyunk ugyanis győződve arról, hogy az így teljesítendő kinevezéssel érdekeinkre teljes figyelemmel lesznek s a város olyan erőt nyer, amely erővel még lendíthetünk valamit a már vesztettnek tartott ügyön.

Mégegyszer hangoztatjuk: az legyen Köszeg város új rendőrkapitánya, akit főispánunk a viszonyokhoz mérten legalkalmasabbnak ismer, a leghívatottabbnak a fontos misszióra.

Az egyetemi szocziálistusról.

Közhelyre kezd már velni a latajner osztály pusztulása. S ha társadalmunk épületének a tisztelgetésméltó biatysján a rombolásnak oly jeleit látjuk, mely az egésznek közeli összeomlásával fenyegethet, a kéz önkéntelenül is mentőeszközök után kap, melyekkel a pusztulónak segélyére siethessen.

A magyar nemzetiségnek ez az elem felette becses. Történelmün lapjain aranybetűkkel van feljegyezve a latajner osztály neve, melynek hazánk 19-ik századi nagy átalakulásában tagadhatatlanul a legdíszesebb szerep jutott osztályrésztül. A nemzeti öntudatnak ez az osztály volt igazi leteteménye-e mindenha s a benne rejlő nagy erkölcsi erő, párosultan az értelmi tudással, a nemzet szellemi vezérére avatta fel.

E fontos társadalmi osztály minden gyöngvése: az egész nemzet vezedelme; erősbülése: a nemzet erejének a nemzet hatalmának tanujele.

Regi igazság, hogy ha valamelyik társadalmi osztály kebeleiben beteges tünetek jelentkeznek, szokna a gyökeret az egész társadalomban kell megkeresnünk. Minden szocziális betegség fekély a nemzet testén, mely csak akkor üti fel fejet, ha az erekben már mindenütt megregett a vér kering. Az egyes társadalmi osztályok hanyatlása első sorban nem is önmagukból, hanem a többiekhez való viszonyaik változásából, a nemzet társadalmának egészéből ered. Leginkább áll pedig arra a társadalmi osztályra nézve, mely a többiek között közelebbi szerepet tölt be, s az ellentétek összeolvadását, a szélsőségek áthidalását képviseli.

TARCZA.

Bolond dolog.

(Humoroszk.)

Sokféle bolond dolog fordul elő az életben, melyből aztán komoly dolog fejlődik ki.

Ilyen bolond dolgot beszéltek el én most kedves olvasóimnak.

Előre bocsátom, hogy fiatal, huszonegy éves jogtudor vagyok, s így ügyvedésre készülök. Magas sugar alakom, bogárfekete furteim, gondosan kipodított bajuszom általános feltűnést szokott kelteni, ha az utcán járok. Hát ha még azt is tudnák a járó-kelők, hogy kilátásom van egyetlen nagybátyám halála után egy millió örökségre, akkor csodálnának meg még csak igazán, de ők azt nem tudják, sőt magam is csak önmagát tudom, hogy a nagybátyám végrendeletét szerkesztett ügyvéd elárulta nekem, hogy nagybátyám egyedüli örökösevé engemet nevezett meg végrendeletében.

Ennyi előnyös, jó és szép tulajdon mellett elképzelhetik, hogy én is arra a gondolatra jöttem, a mire rendszeren a fiatal emberek jönni szoktak, tudniillik arra a gondolatra, hogy jó volna megősnöm.

Sok lányt, sok fiatal özvegyet ismertem, de azok közül csak az a huszonegy éves kis özvegy tetszett nekem, a ki még modora, gyöngéd alakja, piczi szaja, mosolygó ajkával valóságos gyermeknek készült még csak lenni, addig tekintélyes magaviseletével oly fenséget tanusított, mintha fejedelemné lett volna.

Nem szaporítva a szót, röviden kimondom, hogy határozottam: megkérni a szép Krisztina kezét. Ez volt neve a szép, fiatal özvegynek.

Már elmondtam jó tulajdonaim mellett még az a tulajdonságom is megvolt, hogy igen félénk természetű voltam, s így ne csodálja senki, hogy nem mertem szóval előterjeszteni kérésemet az én szívem bálványja előtt, hanem arra határozottam magamat, hogy levélben kérem meg kezét, mert tessék elhinni nekem, hogy sokkal könnyebb ám az embernek leírni azt, amit gondol és érez, mint szóval kifejezni; meg aztán annak is megkönnyíti az ember helyzetét, akihez a kérő levelet írja, mert annak is könnyebb bosszu levélben körülírva tagadni meg a kérést, mint szóval kimondani ezt az egy szót: „Nem lehet.”

Elhatározásomat tett követé, megírtam egy nyolczoldalas levelet, tele érzellemmel, lánggal, szívdobbanással, kebelhullámzással és az ég tudja mi mindennel, csupán egyet hallgattam el, azt: hogy egy milliomos örökség néz reám, mert Krisztina engem szegény ördögnek ismert, aki ügyvéd akartam lenni, meghagytam őt egyelőre e hiedelmében, gazdagságomat csak akkor fogom tudtára adni, mikor már „igen” szavát bírom.

Nem sokáig kellett várnom a válasza. Illatos rózsaszín monogrammos levélkén jött meg az általam csak két szóban kért válasz s valóban csak két szó volt az én ömlengéseimre a szép özvegy válasza s e két szó ez volt: „bolond dolog.”

Lám, lám, mily ügyetlen voltam, mert írtam, hogy csak szóval adjon választ, mily könnyű lett volna neki leírni ez egy szót igen, vagy ha már éppen több szót akartam, miért nem kértem három szót, ezt leírhatta volna így: én is szeretlek; de tulajdonképpen mit is jelent e két szó: „bolond dolog”? nem értem, Krisztina értheti csak maga, neki kell azt felvilágosítania, tőle fogom megkérdezni.

És másnap beléptem szobájába. A szép özvegy a kandalló mellett egy zöllebe kényelmesen elhelyezkedve

olvasott; amint beléptem, letette könyvét, helyet mutatott, de arczán némi zavart vettem észre:

— Nagysádkám — kezdtem egész páthosszal mondokám — szíves sorai által felbátorítottva . . .

— Megörült ön! . . . vágott szavaimba a szép asszony.

— Az, ki nagysád szép szeméibe tekint egyszer, könnyen megörülhet ugyan, de kegyes engedelmevel én még teljesen eszemnél vagyok, s nem is eszemet, csak szívemet vesztettem el — és mint mondan, szíves sorai által felbátorítva, eljöttem megkérdezni, hogyan értem levelenek két szavát? mert így, ahogy az írva van, nem értem.

Krisztina mosolyogva jegyzé meg: Pedig az tisztán van írva, könnyen érthető.

— Tehát jó, elmondom, hogy miként értem én e két szót. — Látja nagysád, az életnek két oldala van: az egyik az értelmi, másik a bolond oldala; hogy e kettő közül melyik a szebb rész, azt mondanom felesleges, nagysád is tudja; az értelmi rész: a vagyoni, a kereskedelem, a földművelés; a bolond oldala: a képzelődés, a költészet és meg no a vadrózsa; hogy kétszerkettő négy, az komoly dolog, hogy én nagysádat szeretem Krisztina, az bolond dolog . . . Ne vonja vissza szép kezét kérem. Látja, e kedves hófehér kis kezek sem egészen komoly dolgok, mert fine rajta vannak ezek a kedves, bűvös, bolondos kis apró lyukacsok! De kérem miért nevet?

— Elfogott az ön ügyvédi védbeszéde.

— A bolondok Geniusza nem szorult az ügyvédekre, s a per vitelét egészen ellenfelére bizza. Az ő jogai sérthetetlenek, s igazát megtalálja mindenütt, mindenkor, minden bíróság előtt. Bolondnak lenni asszonyom annyit jelent, mint a rendkívüli épségeket élvezni. Ily rendkívüliégeket élvezek én akkor, mikor nagysádat látom, nézem, szeretem imádom; ha ezt nagysád bolond-

